

Domar relaterade till utförandet av Ghusl

Att uppfylla kraven för ghusl och domen om att ta in vatten i munnen och näsan, enligt den Hanbalitiska madh`haben (skola) uppnås gulsens ^[1] giltighet genom att täcka hela kroppen med vatten minst en gång. De specificerar inte tvättning av insidan av munnen eller näsan. Detta beror på att det råder en meningsskiljaktighet angående dess skyldighet. Bland de lärda finns de som säger: ghusl är inte giltig utan det, precis som wudū'. Det har också sagts: det är korrekt utan det. Den förra åsikten är korrekt på grund av den Högste's ord:

وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا

"Om ni befinner er i ett tillstånd av Janabah (dvs. haft en sexuell urladdning), rena er själva (bada hela kroppen)." (al-Ma'idah, 5:6)

Denna tvättning omfattar hela kroppen och inkluderar därför insidorna av näsan och munnen. Detta beror på att båda anses vara delar av kroppen som måste renas. Det är på grund av detta som Profeten ﷺ beordrade rengöring av båda när man utför wudū', eftersom de avgränsas under den

Högste's ord:

إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ

"När ni avser att utföra al-salah (bönen), tvätta era ansikten" (al-Ma'idah, 5:6)

Så om näsan och munnen ingår i rengöringen av ansiktet och måste täckas när man utför wudū', måste de också inkluderas när man utför ghusl. Detta beror på att ghusl är en ännu mer omisskännlig, avsiktlig och omfattande form av rengöring [än wudū'].

Bevis för att Ghusl Uppnås Genom att Täckta Kroppen med Vatten

Beviset för att stödja ghuslens giltighet genom att täcka hela kroppen med vatten minst en gång är den Högste's ord:

وَأَن كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا

"Om ni befinner er i ett tillstånd av janabah (dvs. haft en sexuell urladdning), rena er själva (bada hela kroppen)." (al-Ma'idah, 5:6)

Här nämnde Allah ingenting annat i form av krav. Därför skulle den som täcker hela sin kropp med vatten minst en gång ha renat sig framgångsrikt, som i versen.

[F]: Om det sades: versen är allmän. Dess allmänhet har förklarats och utarbetats i ljuset av Profetens ﷺ handlingar. Därför bör det vara obligatoriskt att utföra ghusl på exakt det sätt som han ﷺ utförde den. Precis som Allah sade:

وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ

"Och utför al-salah" (al-Muzzammil, 73:20)

Dess utförande tolkas i ljuset av Profetens ﷺ handlingar. Således har det blivit obligatoriskt för oss att bara be på det sätt han ﷺ bad.

[S]: Svaret på detta består av två delar:

Om Allah hade velat att vi skulle utföra ghusl på ett detaljerat, ordnat sätt, skulle Han ha utarbetat det i versen precis som Han har gjort för wudū'. Så länge Han har lämnat ordningen för ghusl på ett allmänt sätt, och utarbetat detaljerna för wudū', kan vi tolka detta som att det inte är obligatoriskt för ghusl att utföras på ett mycket specifikt, ordnat sätt, på det sätt wudū' utförs.

Hadithen om 'Imran ibn Husayn där Profeten ﷺ sade till mannen som befann sig i ett tillstånd av stor orenhet och därför inte kunde be: *"Ta detta [vattenhink], och töm det på dig själv [dvs. din kropp]."*[2]

Profeten ﷺ klargjorde inte för honom exakt hur han skulle tvätta sig. Om det var obligatoriskt att bara utföra ghusl på det specifika sätt som han ﷺ utförde den, skulle han ﷺ ha klargjort det för honom vid den tidpunkten. Detta beror på att det är otillåtet för den som förmedlar budskapet [dvs. vilken profet som helst] att fördröja klargörandet av en juridisk fråga senare än den tidpunkt då klargörande krävs.

Om någon svarade oss med: Det kunde ha varit att denne man redan visste hur man utför ghusl.

Jag skulle svara detta med två punkter:

Okunnighet bör antas som det ursprungliga tillståndet.

Det är uppenbart från hadithen själv att han var okunnig. Beviset för detta är att han inte visste att tayammum kan utföras i stället för ghusl när man inte har tillgång till vatten.

Sammanfattningsvis: Ghusl är giltig förutsatt att man håller intentionen att utföra ghusl, sedan säger 'بِسْمِ اللّٰهِ', sedan rengör hela kroppen med vatten minst en gång inklusive insidan av munnen och näsan.

Till exempel, om en man i ett tillstånd av stor orenhet avser att utföra ghusl och därför går in i och lämnar en damm med vatten. Denna ghusl är giltig förutsatt att han också tvättar insidan av sin mun och näsa.

Om han sedan vill utföra wudū', är det blotta in- och utträdet ur denna damm inte ett giltigt sätt att utföra wudū'. Snarare skulle han behöva lämna vattnet i den ordning i vilken lemmarna ska rengöras för wudū'. Detta beror på att iakttagandet av den specifika ordningen när man utför wudū' är obligatoriskt enligt den Hanbalitiska madh`haben.

Domen om Kontinuitet när man Utför Ghusl

Den uppenbara åsikten i den Hanbalitiska madh`haben är att kontinuitet inte är ett förutsättning när man utför ghusl. Således, om någon tvättade en del av sin kropp och sedan stannade under en period som de flesta betraktar som utdragen, och sedan fortsatte sin ghusl, skulle det anses giltigt. Detta är enligt den Hanbalitiska madh`haben. Det har också sagts att kontinuitet är ett förutsättning. Detta är en annan berättelse från Imam Ahmad eller från hans studenter.

Åsikten att kontinuitet är ett förutsättning är mer korrekt. Detta beror på att ghusl är en akt av dyrkan, så det är mest passande att dess delar byggs upp och förstärks av varandra genom att utföra dem på ett konsekutivt sätt. Om det utförs i delar på grund av en giltig ursäkt, som att vattnet tar slut till exempel, varefter mer vatten hämtas; skulle det då inte vara obligatoriskt att rengöra det han redan hade tvättat. Snarare kan han i detta fall fortsätta med att helt enkelt rengöra resten av sin kropp.

Slutnoter

[1] Ghusl: rengöring av hela kroppen med vatten medan man håller intentionen att söka närhet till Allah. Ghusl är en lagstiftad form av dyrkan lagstiftad av Allah — den Upphöjde, den Höge — och obligatorisk för varje person i ett tillstånd av stor orenhet inklusive menstruerande kvinnor, kvinnan som upplever blödning efter förlossning [partus] och andra som faller under samma dom. Se Sharh Zad al-Mustiqni' av Shaykh Muhammad Mukhtar al-Shanqiti 2:17.

[2] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 344 och Muslim: 682.

Källa: al-Sharh al-Mumti' 1: 363-365

Imam Muhammad ibn Salih al-'Uthaymin

